

Neděle 22. po Trojici
Mk3,1-6
16.11.2025

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Otce našeho a Pána Ježíše Krista.
Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uzří Boha.

Introit:

Srdce toho lidu obal tukem, zacpi mu uši, zalep mu oči,
aby očima neviděl, ušima neslyšel, srdcem nepochopil,
neobrátil se a nebyl uzdraven.

Píseň: 121

Čtení: J12,37-50

Píseň: 765

Kázání: Mk3,1-6

Vešel opět do synagogy. Z kontextu vyrozumíme, že to byl opět den sobotní. A znovu nám chybí to, nač se povětšinu ptáme. Kde to bylo? Chtěli bychom vědět přesný časový údaj. Kdy to bylo? Vstoupil tam a šli s ním učedníci? Byl Ježíš pravidelným účastníkem synagogálních bohoslužeb? Nebyla to nějaká výjimka, že šel do synagogy?

To není podstatné. Podstatné je, že tam *byl člověk s odumřelou rukou*. Tedy Ježíš, shromážděná synagogiální obec, člověk s odumřelou rukou. Mezi těmito návštěvníky synagogy byli i ti, kteří *cíhali na něj*. Ještě nevíme ani jejich jména, ani jejich náboženskou příslušnost. To se dozvíme až nakonec.

Číhali na něj, kraličtí krásně i *šetřili ho*. Ano, jak často šetříme Ježíšovy činy, abychom mohli soudit? Provázíme obsáhlá šetření toho, co Ježíš říká i neříká, co dělá a nedělá. Jak často číháme, jestli Ježíš splní naše přání, abychom se potom po důkladném šetření na něj zlobili!

Je sobota a čekali bychom, že očekávání shromážděných budou zbožná. Ti, co číhají, prošetřují, očekávají skandál. Ten bezejmený s uschlou rukou možná již neočekává nic. Uzdraví nás, ty číhající, prošetřující, Ježíš?

Ježíš ví, že jej všichni sledují. Ví, že přišel a lidé čekají nějakou reakci. Reakce přichází vzápětí. *Vstaň a pojd' doprostřed!* To nikdo nečekal. Člověk s odumřelou rukou má vstát a jít do středu shromáždění. Ano, lidé všelijak odumřelí, znehybnělí sociálním postavením, ti by měli být ve středu těch, kteří přišli, aby *číhali nebo šetřili*. A nejen to, tito lidé mají místo i ve shromáždění těch, kteří se rozhodli následovat Ježíše.

Napjatá chvíle. Ve vzduchu visí otázka: Proč Ježíš povolal toho člověka doprostřed? Jako by Ježíše nezajímalo uzdravování. Klade otázku těm číhajícím, ale i nám. *Je dovoleno v sobotu jednat dobře, či zle, život zachránit, či utratit?* Jak souvisí uzdravování s činěním dobře, to bychom pochopili. Co však s tím utracením? Přeci člověk s ochrnutou rukou může počkat do pondělí, pokud je neděle. Nejde o život.

Ale oni mlčeli? Opět jen oni, prostě někdo, kdo nemá na otázku Ježíše odpověď. Jak ale odpovědět? Asi bychom se shodli, že v neděli máme činit dobře, a pokud se naskytne možnost někoho uzdravit, tak mu pomůžeme.

I já moc dobře nevím, co bych na tuto otázku odpověděla. Je to na první pohled jasné a zřejmé.

Když o tom začneme uvažovat, napadá nás otázka, co je dobře a co vede k uzdravení, nikoli utracení. Všimněme si: stojí zde oproti sobě uzdravení a utracení. Nikoli uzdravení a úmrtí následkem nemoci. Stojí proti sobě uzdravení a utracení, tedy někdo násilně ukončil život. Dalo by se říct, že ten utracený byl utracen, protože neměl žádnou cenu. Jako by Ježíš říkal: Tento člověk, co stojí veprostřed, na tom vám nezáleží.

Tu se po nich rozhlédl s hněvem, zarmoucen tvrdostí jejich srdce. Předně Ježíš nemluví o natvrdlosti těch, kteří mlčí a neodpovídají. Mluví o tvrdosti srdce, tedy centru života člověka. Možná, že bychom hněv od Ježíše nečekali. Možná, že bychom spíše čekali, že by ty s tvrdým srdcem potrestal za jejich chování.

Stojí zde tvrdá srdce oproti uschlé ruce. Co je přednější, srdce nebo ruka?

Ježíš svůj hněv přetaví v něco úplně jiného. *Zvedni ruku!* Ježíš se nenechává zatáhnout do svého hněvu. Chce i dnes činit dobře a zachraňovat život.

Tento příběh je vlastně odpovědí na předešlý oddíl, kde Ježíš říká: Sobota je učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu. V sobotu – pro nás v neděli – máme vše, co je uschlé, znehybněné, zatvrdlé, rozhýbat. Neděle je den, kdy máme nejen svůj, ale i životy jiných díky Ježíšovi uzdravovat, nikoli utracovat.

Když farizeové vyšli, hned se proti němu s herodiány umluvili, že ho zahubí. Je sobota – potažmo neděle – a lidé mají činit dobře. Bezejmenní farizeové a herodiáni vycházejí ze synagógy a činí zle. Jak je to někdy i s námi, vycházíme z kostela, kde zanecháme svých sporů, ale jen vyjdeme, co učiníme?

Pane, prosíme, dej, abychom z tvého slova brali sílu, odhodili všechn hněv. Prosíme, nechť dnešní den prožijeme dobře.

Amen.

Píseň: 755

Poslání:

Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všecku přítěž i hřích.
Vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše,
který vede naši víru od počátku až do cíle.

Požehnání:

Požehnej tobě Hospodin, a ostříhej tebe.
Osvět Hospodin tvář svou nad tebou, a buď milostiv tobě.
Obratíš Hospodin tvář svou k tobě, a dejž tobě pokoj.

Píseň: 716